

**PRVNÍ PRAVIDLO
VYŠETŘOVÁNÍ**

Jmenuju se Moon. Fletcher Moon. A jsem soukromý detektiv. Ve svých dvanácti letech jsem na téhle kouli, které říkáme Země, viděl spoustu věcí, jež oko obyčejného člověka nikdy nespatří. Krabice s jídlem, ve kterých zbylo jen ovoce. Podvodný systém domácích úkolů, který fungoval v pěti hrabstvích, a nákladní auta plná sladkostí odebraných nemluvňatům.

Domníval jsem se, že jsem viděl všechno. Prolezl jsem tolika škarpami, když jsem hledal ztracené bonbony, až jsem si myslel, že mě nic nemůže překvapit. Nakonec, když poznáte odvrácenou stranu školního dvora, život vám už nenabídne moc překvapení.

Alespoň jsem tomu věřil. Mýlil jsem se. Velmi jsem se mýlil.

Před měsícem na moje dveře zaklepal případ, který mě přiměl, abych uvažoval o tom, že detektivní branži nadobro opustím. Bylo mi sotva dvanáct a už jsem měl v kapse dobrý tučet úspěšně vyřešených případů. Dařilo se mi, ale byl jsem nachystaný pustit se do opravdických zločinů. Žádné dětinské záležitosti. Stál jsem o skutečné případy, za které dostanu skutečné peníze, ne jen to, co děti náhodou najdou po kapsách.

Všechno se zvrtilo toho dne, kdy jsem se rozhodl po-

rušit první zásadu vyšetřování Boba Bernsteina: *Bud' neviditelný. Skládej dílky skládačky, ale nikdy se nestañ sám její součástí.*

Kvůli Herodovi Sharkeymu jsem na tohle pravidlo zapomněl.

Jak ví každý, Bob Bernstein je legendární agent FBI, který zběhl k soukromému vyšetřování a založil ve Washingtonu Bernsteinovu akademii pro zájemce o práci soukromého detektiva. Také sepsal *Bernsteinovu rukověť detektiva*, kterou se musí každý student naučit nazpaměť, pokud má mít vůbec šanci uspět. Já jsem příručku znal skrz naskrz a ve své internetové třídě jsem byl nejlepší, ačkoli jsem musel použít otcův rodný list, abych tam měl přístup. Naštěstí se oba jmenujeme stejně.

Dvacátého sedmého září. Ten den si pamatuju tak jasně, jako kdybych ho viděl na fotce s nejvyšším rozlišením. První měsíc školy po letních prázdninách se chýlil ke konci. Léto si bohužel nevšimlo, že prázdniny skončily, a slunce pálilo dál. Vedro sálalo z asfaltového povrchu školního dvora a lepilo se na studenty Základní a střední školy Svatého Jeronýma.

Dorazil jsem ke vchodu v obvyklou hodinu. Osm padesát. Všude jsem rád chodil o deset minut dřív. Měl jsem tak čas obhlédnout situaci. Soukromý detektiv musí být v kontaktu s okolím. *Bernsteinova rukověť říká: Detektiv nikdy neví, odkud se vynoří nový případ.* Může třeba jít o něco, co by dávno vyřešil, kdyby měl oči otevřené. Tak jsem měl oči otevřené. Můžu vám říct, kdo z dětí má na prstech stopy po kyselině na bradavice. Víím, kdo z vyšších ročníků si posílá zamilovaná psaníčka, a dokonce i to, kteří učitelé se cestou do školy staví na hamburger.

Nikdo ale nestíhá všechno. Ani legendární detektiv Bob Bernstein. Proto potřebuju informátory. Doobie Doyle z nich byl nejlepší. Osmiletý usmrkaný

práškač s pronikavýma očima a velkou pusou. Doobie by prodal vlastní mámu za upocenou hrst tvrdých bonbonů s žele náplní. Naneštěstí, jak jsem už říkal, byl Doobie usmrkanec, přičemž to není míněno obrazně. Doobiemu pořád u nosu visely dvě zelené nudle, které pokaždé zatáhl zpátky s takovou silou a chrčením, že mu musely obalit mozek. Bylo to pěkně nechutné, ale svým způsobem i praktické. Především toho si na něm totiž lidé všimli. Kdyby si Doobie jednou utřel nos, vlastní matka by ho nepoznala.

Toho rána, dvacátého sedmého, na mě čekal u vrat. Překvapilo mě to. Obvykle jsem ho musel honit. Musí jít o něco důležitého.

„Nazdar, Fletchere,“ pozdravil a poklusával vedle mě.

Nepodíval jsem se na něj. Člověk nechtěl právě začínat den pohledem zblízka na Doobieho.

„Co pro mě máš?“ zeptal jsem se nenuceně.

„Koukal jsi včera večer na *Kapitána Laserabeama*? Byla tam pěkná blátivá příšera.“

Doobie byl dobrý práškač, ale snadno ztrácel soustředění.

„O tom komiksu si popovídáme později, Doobie. Máš pro mě nějakou informaci?“

„Jo. Důležitou. Ale nejdřív chci vidět odznak.“

Povzdechl jsem si. Doobie chtěl vidět odznak pokaždé. Blýskal se a jemu bylo osm.

„Tak jo. Jenom se mrkneš, potom to vyklopíš.“

Zalovil jsem v kapse kalhot a vytáhnul malé kožené pouzdro. Rozevřel jsem ho Doobiemu před obličejem. Uvnitř byl průkaz a pozlacený odznak detektiva. V rýhách odznaku se odrazilo slunce a nadlouho mě úplně oslepilo. Dokonce i po šesti měsících jsem jen stěží dokázal uvěřit, že je konečně můj.

„Ty jo,“ vydechl s očividnou úctou Doobie a hned dodal pochybovačně: „Je fakt opravdickej?“

Zafukal jsem na laminovanou kartu. „Tady to stojí, Doobie. Fletcher Moon, absolvent Soukromé detektivní akademie Boba Bernsteina.“

„Můžu ho taky mít?“ vyzvídal Doobie tak jako po každé, když si odznak prohlížel.

„Ne,“ odpověděl jsem a zastrčil pouzdro zase do kapsy. „Trvalo mi dva roky, než jsem ho získal. I kdybys nějaký takový odznak měl, nebyl by tvůj.“

Doobie se zamračil. Tenhle druh úvahy byl příliš složitý na někoho, kdo ještě nepochopil ani funkci kapesníku.

„Tak co pro mě máš, Doobie? Doufám, že to stojí za to.“

„Já nevím, o co jde,“ začal vysvětlovat. „Jen jsem na tebe čekal, protože všichni vědí, že jsem tvůj tajnej špion, a chtěli, abych tě našel.“

„Kdo to chtěl?“ zastavil jsem se.

„Herod Sharkey,“ prozradil Doobie. „Toho druhého neznám, ale je velikej, fakt velikej.“

Herod Sharkey. Podle pravidel školního dvora by mě tohle jméno nemělo ani v nejmenším rozhodit. Nakonec, já jsem v šesté třídě, zatímco Herod teprve ve čtvrté. Jenže rodina Sharkeyových nepatřila k těm, kdo si lámou hlavu s nějakými pravidly. Vlastně, pokud někde snad existovalo nějaké neporušené pravidlo, Sharkeyovi by si klidně zajeli stovky kilometrů, jen aby ho mohli porušit.

Herod patřil ke školním sígrům. Učitelé měli pro takové typy jméno. Říkali jim „obvyklí podezřelí“. Kdekoli se něco ztratilo, Heroda automaticky volali do ředitelny a vyptávali se ho. V devíti případech z deseti měl ztracenou věc v kapse. A v tom desátém ji někde zahrabal. Nebude to dlouho trvat a začne se po něm shánět policie.

Proč by ale Herod Sharkey hledal mě? Nevlastním

nic cenného. Kromě detektivního odznaku. Ruka mi instinktivně zabloudila do kapsy, ale pouzdro bylo na svém místě. Rozhodl jsem se ho kontrolovat přibližně každých třicet vteřin, pro jistotu.

Odhodil jsem batoh na vyhrazené místo pro šesté třídy a vydal jsem se za Doobiem kolem nádrže s topným olejem pomalované tak, že vypadala jako mašinka Tom z televizního seriálu, k basketbalovému hřišti, kde se řešily všechny záležitosti starších studentů. Když jste si potřebovali někoho najmout, aby řekl někomu dalšímu, že třetí osoba ho má rada, tady jste ho našli. Hřiště na basket sloužilo také jako oficiální místo pro školní bitky. Z rozzuřeného kroužku dětí jsem pochopil, že někdo si už takhle brzy domluvil řešení neshod.

„Kde je Herod?“ zeptal jsem se Doobieho, ačkoli jsem to tušil. Herod byl Sharkey, takže mohl být jen na jednom místě.

„Pere se. Jsou v zámku.“

Přikývl jsem. Zámek byl lepší než větrník. Při tom člověk mohl přijít k úrazu.

Existuje totiž několik druhů školních zápasů. Tři nejoblíbenější jsou větrník, držení a zámek. Při větrníku se proti sobě dva soupeři vrhají se zavřenýma očima a mávají při tom rukama. Cílem je náhodou zasáhnout nepřítele, ale mnohem častěji se protivníci na hony minou. Větrník je oblíbený u mladších ročníků.

Dalo by se diskutovat o tom, zda je držení přísně vzato vůbec boj, protože záměrem je souboji se úplně vyhnout. Nepřátelé křičí Držte mě! tak hlasitě a tak dlouho, dokud se neobjeví nějaký učitel a nevloží se do věci. Po zásahu dospělého kamarádi odvádějí soupeře, kteří si tajně oddechli, ale pořád vykřikují něco jako: „Máš štěstí, ty mizero! Zabil bych tě.“

Dneska je tedy na pořadu zámek. Jeho název přes-

ně vystihuje, o co v něm jde. Dva kluci se různými chvaty do sebe zaháknou, a kdo první pustí toho druhého, prohrál. V zámku je chvat to nejdůležitější. Někteří kluci dávají přednost propletení prstů, jiní chytají za zápěstí. Záleží jen na délce a síle prstů. Porazený prohrává z mnoha důvodů. Jedním z nich je, že nemůže dýchat, další, že potřebuje na záchod. Traduje se školní legenda o dvou zapřísáhlých nepřátelích, Burtonu McHaleovi a Jerryem Cantym, kteří zůstali zaháknutí nepřetržitě dvacet hodin. Jídlo jim nosili přátelé, ulevovali si, aniž by odešli na záchod, jestli víte, jak to myslím. Ti, co tuhle taktiku taky použili, tvrdí, že se stydíte jen poprvé.

Došel jsem ke kroužku kolem zápasníků a nebyl jsem si jistý, proč mě tam vlastně nohy zanesly. Co by tady mohlo být případem pro detektiva? Násilí jsem nikdy nemiloval. Ne že bych se nikdy nepral, ale prostě jsem nikdy nevyhrál. Ale vpřed mě hnál instinkt. Větril jsem záhadu. Můj detektivní čich mě přitáhl blíž. Nemohl jsem si to nechat ujít, tak jako straku ne nechá v klidu diamantový prsten na parapetu.

Doobie si lokty prorážel cestu.

„Vedu ho. Vedu Moona.“

Dav se rozestoupil před Doobieho nosem. Nikdo nestál o kontakt s jeho zelenými nudlemi. Já šel za ním přímo do jámy lvové. Upíraly se na mě všechny zraky, což nebylo správně. Detektiv by nikdy neměl být v centru pozornosti. Má přijít později a jen klást otázky. Nejbliž se detektiv dostane ke kulce, když poprašuje nábojnici, aby našel otisky prstů. A já si klidně jdu za osmiletým klukem až do středu pralice.

Uprostřed stáli dva rváči. Jedním z nich byl Herod Sharkey, malý vyzáblý kluk s typickým znakem všech Sharkeyových - zrzavou kšticí. Druhým rváčem nebyl chlapec, jak si Doobie myslel, ale Bella Barnesová, největší hromotluk ze školy. Bella měřila skoro sto osm-

desát pět centimetrů a hrála ragby za klučičí tým. S Bellou si nikdo nezahrával. Nikdy. Dokonce ani učitelé. A Herod Sharkey se jí drží na zádech jak klíště.

Na chvíli jsem stál jako omráčený. Pak jsem se vzpamatoval a snažil jsem se vtisknout každý detail z téhle scény do paměti. Podle Bernsteinovy rukověti detektiv nikdy neví, který ze zdánlivě bezvýznamných faktů případ vyřeší.

Takže. Detaily. Bella Barnesová. Přes metr osmdesát. Takových sedmdesát pět kilo. Spíš osmdesát. Běžná školní uniforma, až na náušnice, které si schválně nechala v uších, třebaže se podle ředitelky paní Quinnové mohly zachytit za kliku u dveří a urvat ušní lalůček. I když nikdo nic takového ještě neviděl, ani neslyšel, že by se to stalo.

Pak tu máme Heroda Sharkeyho. Znamého taky jako Roddy. Neplést s jeho starším bratrem Redem. Něco kolem metru sedmatřiceti centimetrů, stříbrná teplovodivá souprava a hnědé vysoké boty. Neodpovídá to právě školním předpisům, ale je to podle nejnovější módy desetiletých. Držel Bellu kolem krku, ale sotva ho svýma hubenýma rukama celý obejmul. Přísně vzato nešlo o klasický zámek, protože jenom jeden ze zápasníků svíral toho druhého.

Herod vzhlédl. Byl celý rudý, ale tvářil se odhodlaně. Ostatní děti ztichly jako pěny a čekaly, až malý Sharkey promluví. Měl jsem dojem, že se mi nebude líbit, co řekne.

„Moone, ty debile,“ ozvalo se.

Zatím byl můj pocit správný.

„Když jsi ten velkej detektiv, dokaž týhle kobyle, že jsem jí nesebral organizér.“

Bella pohodila zadkem, až Herod nadskočil jak jezdec při rodeu, ale držel se zuby nehty.

„Vzal jsi ho,“ zaskřehotala Bella. „April tě viděla.“

„Ta barbína lže! Nic jsem nevzal.“

Prvotřídní kočka v davu ukázala na Heroda prstem. „Lež na druhou!“ prohlásila triumfálně. „Udělal jsi to, Sharkey. Viděla jsem tě. Ty a tvůj bratr nás okrádáte celé roky.“

April Devereuxová. Bylo jí sotva deset a už vedla celý klan dívek. Herodův popis možná nebyl zrovna politicky korektní, nicméně výstižný. Kdyby panenka Barbie prošla zvětšovací tunelem, na druhé straně by se vynořila April Devereuxová.

„To ty lžeš!“ křičel Herod. „A Půlměsíc to dokáže.“

Už jsem si říkal, jak dlouho potrvá, než se někdo vytasí s mojí přezdívkou. Red Sharkey mě překřtil na Půlměsíce ve třetí třídě. Ani tehdy jsem nebyl právě nejvyšší stéblo na louce.

„Co mám podle tebe dělat?“ zeptal jsem se ho.

„Vždycky se vytahuješ tím slavným detektivním odznakem. Tak koukej něco vypátrat.“

To bylo směšné. Takhle detektivové nepracují.

„Do toho, Fletchere,“ přidala se April Devereuxová a pokoušela se zároveň mluvit i špulit rty. „Udělej nám tu laskavost a dokaž, že mluvím pravdu.“

Zašklebil jsem se.

„Co tady zmůžu? Neznám fakta. Nevím, kde začít.“

Bella se na mě nasupeně podívala. „Radši se do toho dej,“ zachraptěla. „Nebo se převalím na záda a tohohle mravence rozmáčknu. A pak ti ten tvůj vzácnej odznak nacpu někam.“

Zbledl jsem, i když ne tolik jako Herod.

„Hod' sebou, Moone,“ naléhal. „Jestli se mi něco stane, naši si to s tebou vyřídí.“

Měl jsem pocit, jako kdybych zabloudil do nějaké cizí noční můry, jenže bylo pozdě tiše vycouvat a zavřít za sebou dveře. Sledovala mě snad stovka očí a očekávala, že vytáhnu králíka z klobouku.

Doobie do mě strčil loktem. „Dělej, Fletchere,“ pobídl mě. „Zvládneš to.“